

[profiel]

Frank van der Schee was zelf dakloos

Nieuwe straatadvocaat is streetwise

Frank van der Schee heet de nieuwe straatadvocaat bij het Basisberaad, de cliëntenorganisatie die ook Denkraam uitgeeft. Een betere had het Basisberaad moeilijk kunnen vinden: Frank heeft zelf jarenlang op straat geleefd. Nu helpt hij drie dagen in de week andere daklozen.

Gevat, rap van de tongriem gesneden en vooral: laconiek. Ook over zijn leven als dakloze. In een vorig leven detacheerde hij zichzelf bij sociale diensten: terugvoeringen, schuldhulpverlening, dat soort zaken deed hij allemaal. Living life in de fast lane: hard werken, veel feesten, verre vakanties en een hoop cocaïne. Frank: "Ik had me een jaar lang over de kop gewerkt. Daardoor kreeg ik een burn-out en raakte helemaal de weg kwijt. Maar ja, recht op ziektewet heb je niet als ondernemer. Het zogenaamde doorlopend krediet was inmiddels doodgelopen.

Als ondernemer kun je ook geen schuldhulpverlening krijgen. Ik dacht nooit

meer van m'n schulden af te komen, ik heb dan ook nooit serieus plannen gemaakt om ze terug te betalen. Maar als je een woning hebt, leggen ze beslag op de hele boel en staan er elke dag drie deurwaarders bij je op de stoep. Ik wens je een prettige wedstrijd.

Nou ja, dacht ik, een half jaartje dakloos, maar dat werden dus uiteindelijk acht jaren. Mijn laatste opdrachtgever was de sociale dienst in Utrecht. Daar ben ik dan ook niet voor een uitkering gegaan: ik schaamde me. Ik kwam bij mijn oud-collega's in Den Haag aanzetten, maar die geloofden niet dat ik dakloos was.

In het begin had ik zelfs nergens recht op. Ik ging het Haags Straatnieuws maar verkopen. Bij de Kessler Stichting (Haag-

se daklozenopvang, JB) werd ik gepiepeld. Ik zwierf al drie maanden toen ik voor de eerste keer een blikje bier dronk op straat. Dat hadden ze toevallig gezien en ze stuurden me toen meteen naar de verslavingszorg.

Maar het leven op straat heeft niet alleen maar nadelen. Je hoeft maar een dag vooruit te denken. Ooit kreeg ik een brief van een schuldeiser, bij wie ik 30.000 euro in het rood stond. Ik kon kiezen: 1500 euro per maand aflossen, 750 euro of een ander bedrag dat ik zelf mocht invullen. En dat met een halve uitkering. Ik koos natuurlijk voor de laatste optie en schreef tien euro op. Een paar dagen later hing die schuldeiser witheet aan de lijn. "Nou oké", zei ik. "Dan maak ik toch niks over?" Hoorn op de haak geknald, nooit meer wat van gehoord.

In de zomers ging ik lekker op campings in Zuid-Europa werken. Maar als je dan in november terugkomt naar Nederland, begint het hier net koud te worden. Ik koos voor de strategie: we zien wel waar

het schip strandt. Dat was dus in de bossen in Den Haag, haha!”

Zo'n ambtenaar vroeg me dan naar m'n papieren, maar mijn huis was al ont-ruimd, dus ik had helemaal geen administratie meer. Uiteindelijk duurde het meer dan een halfjaar voor ik een uitkering kreeg. Nee, het eerste jaar op straat heb ik weinig geluk gehad.

Ik kon wat dingen gaan doen voor andere mensen, werd straatambassadeur bij het Straatconsulaat in Den Haag. Daklozen kregen daar tien euro voor het bijwonen van een vergadering terwijl ik nog steeds met die bolletjes rondliep. Kan je nagaan wie er met al die tientjes naar huis ging. Maar na een tijdje stopte ik daarmee en ging mezelf weer naar boven trekken.

Via het Straatconsulaat belandde Frank recent bij het Basisberaad. En behalve die baan heeft hij ook een vriendin en een dak boven z'n hoofd. Het geluk lijkt hem toe te lachen. "Ik ben nu wel heel erg burgerlijk hè?", lacht Frank. "Twee jaar terug liep ik nog rond zonder enig perspectief. Maar m'n post ging ik pas openmaken toen ik hier kwam werken", bekent hij.

De meeste Rotterdamse dak- en thuislozen zitten in trajecten, weet hij. "Maar de doorstroming naar schuldhulpverlening verloopt slecht. Dikke dossiers, lange wachtlijsten en de schulden lopen maar

op. Met de straatadvocaten proberen we uitzettingen te voorkomen, dat lukt vooralsnog aardig. We wijzen cliënten op regelingen waarvan ze niet op de hoogte zijn. En als je in de shit zit, is het moeilijk zaken doen met de deurwaarder. Daarom verwijzen wij vooral naar juridische instanties. Of naar een advocatencollectief als dingen niet kloppen."

Hoe staat het trouwens met zijn eigen schulden? "Ik ben regelingen aan het treffen hier en daar en er zijn er best een aantal die blijkbaar al lang de moed opgegeven hebben. Maar ik ga wel kijken of schuldhulpverlening zinvol is." En o ja, zijn vroegere nevenwerkzaamheden houdt hij definitief voor gezien.

Jesse Budding
j.budding@denkraam.info

fotografie: Michiel van Gog
(m.vangog@denkraam.info)

P.S. Vlak voor het ter perse gaan van dit nummer werd het eerste beslag gelegd.

[gedicht]

Nu tijd

Tijd niet voor morgen niet voor straks
Tijd niet gemangeld door wat was

Het is als even veel langer lijkt
Moment in heden dat toekomst verrijkt

Draagt zonder massa veel gewicht
Maar de moraal van dit gedicht

Nu tijd is het einde en begin
Noodzakelijk voor geestelijk gewin

Is groots krachtig prachtig
Bijzonder speciaal en uitzonderlijk uniek
Geen eigendom, niemands bezit
Toch aanwezig bij ons allen
Om altijd op terug te kunnen vallen

Niek Huijgen
n.huijgen@denkraam.info